

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce S. N.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Mejzlíkem, advokátem, se sídlem Bráfova 24, Třebíč, proti **žalovanému Ministerstvu financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 120/2003 - 32 ze dne 16. 12. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností usnesení Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 120/2003 - 32 ze dne 16. 12. 2003, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. 184/46 007/2002, kterým bylo rozhodnuto o nepovolení přezkumu rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně č. j. 4134/99/FŘ/130.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané dne 29. 12. 2003 namítá, že napadené usnesení Městského soudu v Praze je rozhodnutím nicotným, neboť mu chybí podstatná náležitost, a sice podpis předsedkyně senátu JUDr. K. Ch.

V doplnění kasační stížnosti učiněném dne 20. 4. 2004 pak stěžovatel rozšiřuje původně uplatněné důvody tak, že Městský soud v Praze se nezabýval všemi stěžovatelem v žalobě uplatněnými námitkami, konkrétně tvrzenou nicotností rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel dovozuje, že byl napadeným usnesením Městského soudu v Praze zkrácen na svém právu, aby byla jeho věc spravedlivě vyřízena v souladu se zákonem, dále namítá nepřípustnost analogie, kterou Městský soud v Praze použil, a věcně zpochybňuje rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný své vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud pro posouzení této právní věci zjistil zejména následující rozhodné skutečnosti: stěžovatel brojil žalobou podanou Městskému soudu v Praze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2003 (v napadeném usnesení je nesprávně uvedeno, že jde o rozhodnutí ze dne 3. 3. 2003, jeho identifikace je však

pro Nejvyšší správní soud dostatečně zřetelná, jde tedy pouze o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení usnesení), kterým podle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, nebyl povolen přezkum rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 19. 10. 1999, jímž bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty ze dne 7. 5. 1999 vydanému Finančním úřadem v Třebíči. Městský soud v Praze však žalobu odmítl s odůvodněním, že nešlo o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovateli, resp. zmocněné daňové poradkyni, byl dne 19. 12. 2003 doručen stejnopis usnesení, na němž je uvedeno jméno a příjmení předsedkyně senátu Městského soudu v Praze s údajem „v. r.“, za správnost je podepsána „H.“, ve spise je založeno usnesení s podpisem předsedkyně senátu. Dne 29. 12. 2003 byla na poštu podána kasační stížnost proti tomuto usnesení, v níž je ve vztahu k napadenému usnesení namítána absence podpisu předsedkyně senátu.

Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.).

Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti, pak ta je závislá na uplatněných kasačních důvodech. Žádný z kasačních důvodů podávaných z § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, z jejího obsahu Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že stěžovatel namítá pouze nicotnost napadeného usnesení z důvodu absence podpisu předsedkyně senátu. O jiný kasační důvod se kasační stížnost neopírá. Podle návěti § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů uvedených pod písmeny a) až e) tohoto ustanovení s. ř. s., přitom nicotnost napadeného usnesení žádný z kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. nepředstavuje. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná mimo jiné tehdy, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. K tomu soud poznamenává, že podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. je nicotnost nad rámec uplatněných kasačních důvodů (při soudním přezkumu ex offio) zkoumána toliko ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu. Opírá-li se tedy kasační stížnost toliko o jediný důvod, jímž je tvrzená nicotnost napadeného usnesení, pak je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Tato skutečnost je podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti.

Přes shora uvedené se Nejvyšší správní soud vyjádří k důvodům, pro které stěžovatel považuje napadené usnesení za nicotné, aby stěžovateli najisto postavil, že napadené usnesení nicotným není. Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. se na usnesení použije přiměřeně ustanovení o rozsudku. Podle § 54 odst. 2 s. ř. s. rozsudek podepisuje předseda senátu, a nemůže-li tak učinit, jiný člen senátu. Podle § 54 odst. 3 s. ř. s. učiní soud potřebná opatření k doručení jeho stejnopisu účastníkům řízení a osobám zúčastněným na řízení. Tato pravidla se přitom podle § 55 odst. 5 s. ř. s. přiměřeně použijí i na usnesení. Založení usnesení opatřeného vlastnoručním podpisem předsedy senátu, který ve věci rozhodoval, do soudního spisu a zaslání jeho stejnopisu, za jehož správnost odpovídá osoba pořizující stejnopis, stěžovateli odpovídá shora uvedeným pravidlům. Je-li tedy z obsahu soudního spisu, tj. konkrétně z usnesení založeného v soudním spisu, jehož stejnopisy jsou doručovány účastníkům řízení, zřejmé, že jeho originál podepsala k tomu oprávněná osoba, pak nejen že nelze z absence podpisu předsedy senátu, případně jiného člena senátu, na jeho stejnopisu doručeném stěžovateli dovozovat nicotnost takového usnesení, ale nelze dokonce dovodit ani jakýkoli rozpor se zákonem. Nicotnost by ostatně nebylo možno dovodit ani tehdy, pokud by na stejnopise usnesení doručovaném stěžovateli zcela chyběl údaj o tom, kdo byl předsedou

senátu, který ve věci rozhodoval. Pokud by taková situace nastala, jednalo by se nejvýše o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení usnesení, která by byla důvodem pro vydání opravného usnesení.

Pokud jde o stěžovatelovo podání doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 20. 4. 2004, kterými byl původně uplatněný kasační důvod rozšířen, toto podání bylo učiněno po lhůtě podávané z § 106 odst. 2 s. ř. s., v níž lze podat kasační stížnost. Bylo-li napadené usnesení stěžovateli doručeno dne 19. 12. 2003, pak lhůta pro podání kasační stížnosti a tím i pro vymezení přezkumu, v jakém mohlo být Nejvyšším správním soudem napadené usnesení Městského soudu v Praze přezkoumáno, uplynula dne 2. 1. 2004. Zmeškání této lhůty nelze prominout. Tím je vyjádřena zásada koncentrace v řízení o kasační stížnosti, jež je jednou ze základních zásad, na nichž je řízení o kasační stížnosti postaveno. Pokud stěžovatel ve svém doplnění kasační stížnosti poukazyval na § 106 odst. 3 s. ř. s., pak jeho aplikace v úvahu nepřichází, neboť doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění svého podání, přichází v úvahu pouze tam, kde kasační stížnost nemá všechny náležitosti a kde byl stěžovatel k doplnění vyzván. V daném případě však bylo shledáno, že kasační stížnost všechny zákonem stanovené náležitosti pro její projednání splňuje a výzvy není třeba činit. Datum doručení napadeného usnesení stěžovateli bylo zřejmé z obsahu soudního spisu a sama o sobě jeho absence v samotné kasační stížnosti nebyla za této situace důvodem, aby byl stěžovatel k doplnění svého podání formalisticky vyzván. Podání došlé dne 20. 4. 2004 doplňovalo původně podanou kasační stížnost tak, že věcně toliko rozšiřovalo původně uplatněné kasační důvody, avšak po lhůtě podávané z § 106 odst. 2 s. ř. s. Proto k tomuto následnému podání Nejvyšší správní soud nemohl přihlížet.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

Pokud jde o náklady řízení, o těch rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.; při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu